

von ist bemerkbar.

8. Lustig neib ich gläcker, Jag min Guld och
 fröder, Jöder dei mäststa grænet löf hembar, Önnu
 denn fropen rufet, Och nat for en fröjer, Önnu
 mer jag den ut minna flet, Jöder dei mäststa blif
 ner, Jag vill läng mig giffner, Mit fälla nättet,
 Jag mit giffner fätt, Jöder minnen lilla,
 Önnu flet och lilla, Jöder min gläd, om mer

7. Høsten pumpe i mælk, Mig med alle rø-
 ler, (da ed ser de røntas bliver oli, dog på
 øret ligger. Mængde forn sig bliver, (da ed
 sig man nogen mælk. (inder i min frøst, u-
 skønner man næsten klare vandtøpper, u-
 kan tillværetøpper, (da, mar ed slæber, (da
 sig ed mig glæder, (da min Gud all omfæng om
 mig lever.

[illegible]

dei bus af en natlig Aar. Jag har ingen
spiser eller min tunga flöter, Många fläta
iboner, Ja i miller. Jag naturfens lagat
Exter alla dagar, Det är all den stark Guld af
mig far.

5. Wie ist dem Vagabond böhse, Und ist schon
 tödlich, Galt jagt in der Nacht die Hölle, Dem
 man ist es gewiss, Der mag sich nicht, Aber
 der

4. Jag tar mig en flicka, Själrat består
 flicka färr, Jag af färrer spritter Ång utaf jag
 föger iniet mer, Knapp blir mörnan fuller, Gnan
 många fullar, Uaf äg och nugar, Örtittningar
 och Ångar, Dem sig sekan para, Och ej färr
 let spara, De högt slägre, ill mång tusend led.

3. Jag ej längre bly, Jag gör för och frir;
 Löjober iðas ej uti roat slætt, Mennem nor ej
 bindr, Guffum aldrið spinnr, Eðdant ej, men all
 allas ómætt, Ditt fífla mætt, Men all
 þeggja, bæt, Mænga rættir tófa, Eðja, efur
 eða, Ef ej mæta fætt, Men fólki jag bæt,
 Rættir er mætt þögga iðfættir.

2. War ich winter in das, Wören best
 ländes, Jappa, Mamma lita me gwann,
 Gaden bädes mißer, Mamma bißer lüßer,
 Jappa bärar si so got han kan, Jann na,
 ga weßer, Stal sonerpißer, Jag bil fläkt
 me mda, Jappa kaffar lda, Jag bil fläkt
 me lüßer, Ja miß lüßer, Jann lör bil
 jag en mögen man.

[illegible]

8. Men en ting mig ångras att jag var så dum, Jag fria till en Flicka allt för sin rikedom,
Kan hånda hon den sämsta ibland dem alla år,
Fastän hon till fyrkan en sidenklädning bär.

9. Du tänker väl nu att du skall blifwa Fru,
Men jag wist försäkrat dig werlden möter nu,
Du hafwer dig bebandat med ett så uselt kråt,
Min ord är i sanning, jag säger dig det.

10. Men om du vill veta hwem Wisan
diktat har, Så kan sista versen derpå gifwa svar,
I Sweflinge Bon är han hemma, I Dns
Socken i Snoalag, I. I. det heter han, och
det försäkrar jag.

KOSTAR & S. B:CO.

GS 449

Ere mycket wackra

W i s s e n s

Den Första:

Hönan på taket allena spatsjerar, ic.

Den Andra:

Hör du Sparfver lilla, ic.

Den Fredje:

Här uppå Landet wet jag en, ic.

Stungas under sina egna behagliga melodier:

Steborg,

trycke hos Sam. Norberg, 1842.

9. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

8. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

7. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

6. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

5. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

5. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

4. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

3. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

2. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

1. En liten lappes fästas, Vinterns bärar nall
 tag, Vintern, det är! Siga mig det upp, Dag
 som det är bärar.

GS 449

En mycket vackra

W i s o r,

Den Första:

Hönan på taket allena spatserar, ic.

Den Andra:

Hör du Sparfver lilla, ic.

Den Tredje:

Här uppå Landet wet jag en, ic.

Sjungen under sina egna behagliga melodier.

Göteborgs,

tryckte hos Sam. Norberg, 1842.

8. Men en tåg mig ängas att jag war så
 dum, Jag frä till en flicka allt för sin rikedom,
 Kan hånda hon den sänsta ibland dem alla är,
 Fastän hon till kyrkan en sinderklädning bär.

9. Du tänker väl nu att du skall blifwa Fru,
 Men jag wist försäkrar dig werlden mörter nu,
 Du hafwer dig bebandat med ett så uselt kråk,
 Min erd är i fanning, jag säger dig det.

10. Men om du vill weta hvem Wisan
 diktar har, Så kan sista versen derpå gifwa svar,
 I Sweflinge Bon är han hemma, I Des
 Secken i Ensalag, I. I. det heter han, och
 det försäkrar jag.

Köfars i f. Bock.

Reproduced by the
 National Library of Sweden

Hör du Spöcksvan lilla, Har du intet till,
När som vintern blir så strång och kall, Utan
moder